

Arrest

nr. 203 535 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart in Narmasi, Behsud geboren te zijn en Pashtoun van etnische origine te zijn. U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. U zou tot aan uw vertrek in uw dorp gewoond hebben.

Uw oudere broer N. (...) werkt al minstens 7 jaar voor de Amerikanen en doet de bedrading van hun containers en voertuigen in de luchthaven van Jalalabad. Hij komt ongeveer 1 keer per week naar Narmasi, waar u samenwoont met zijn vrouw.

Op een bepaald ogenblik wordt er een dreigbrief van de taliban achtergelaten aan de voordeur. Uw broer vindt deze brief, waarin hij gevraagd wordt talibs in de luchthaven binnen te smokkelen. Hij reageert niet op deze brief en vertelt hier tegen niemand over. Ongeveer twee weken later wordt er een

tweede brief achtergelaten, die deze keer wordt gevonden door uw schoonzus. Daarin wordt niet alleen uw broer bedreigd maar ook zijn familie.

Een week na de ontvangst van deze brief wordt u op weg naar huis van het cricketveld benaderd door een auto. U wordt gedwongen om in te stappen en wordt drie dagen vastgehouden door de taliban. Ze vragen u naar uw broer zijn nummer. De eerste keer dat ze bellen staat uw broer zijn telefoon uit. De tweede keer kunnen ze hem wel bereiken en zeggen ze hem dat ze u ontvoerd hebben. Ze vragen uw broer opnieuw om met hen samen te werken. Uw broer stemt in op voorwaarde dat ze u vrijlaten. De volgende nacht zetten ze u af in een onbekend dorp. Uiteindelijk vindt u de weg naar huis terug. Bij thuiskomst vertelt u alles aan uw broer en hij besluit dat het veiliger is om u het land uit te sturen. Hij brengt u naar Surkhrood, waar u drie dagen bij een ver familielid verblijft. Daarna komt een mensensmokkelaar u oppikken die u naar Europa brengt.

U vertrekt ergens in oktober 2015 en reist via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland. Op 13 december 2015 komt u aan in België. De volgende dag vraagt u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer, een brief van de ouderlingen van uw dorp waarin uw problemen worden bevestigd, een dreigbrief van de taliban, de klacht die bij de politie werd neergelegd, een foto van uw broer en zijn badge.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/8, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Zo kunnen er eerst en vooral ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het beweerde profiel van uw broer. U verklaart dat uw broer voor de Amerikanen werkte, meer bepaald dat hij verantwoordelijk was voor de bedrading van de containers en de generatoren op de luchthaven van Jalalabad (gehoorverslag CGVS 17 mei 2017, p. 20). Echter, het is opvallend dat u behalve dit absoluut niets over het werk van uw broer kan vertellen. Verschillende aspecten van uw broer zijn werk worden u uitgebreid bevraagd en u moet telkens het antwoord schuldig blijven. Zo legt u bijvoorbeeld wel een badge neer waarop staat dat uw broer N. (...) een lid zou zijn van de Shaheen Security Forces van Jalalabad (zie documenten), maar weet u zelf niet eens of uw broer al dan niet bij het leger zat (CGVS p. 23), of dit bij de luchtmacht of landmacht zou geweest zijn (CGVS p. 24), de eenheid waarvan uw broer deel uitmaakte en zelfs niet of hij al dan niet een uniform droeg voor zijn werk (CGVS p. 25). U weet verder ook niet of uw broer voor het Amerikaans leger werkte of een Amerikaans bedrijf (CGVS p. 22).

Ook wanneer gevraagd wordt naar meer alledaagse zaken wat betreft het werk van uw broer wordt duidelijk dat u hier nagenoeg niets over weet. Er wordt gevraagd naar informatie over de baas en collega's van uw broer of eventuele anekdotes die uw broer u ooit zou verteld hebben over zijn werk (CGVS p. 23) maar telkens wordt duidelijk dat u hier niets over kan vertellen. Uw broer zou zelfs nooit iets gezegd hebben over de Amerikanen die Afghanistan verlaten en u kan daar zelf ook niets over vertellen (CGVS p. 23). Hoe uw broer aan dit werk zou zijn gekomen heeft u ook geen informatie over en u zou er ook nooit naar hebben gevraagd.

Aangezien u zelf verklaart dat uw broer dit werk al minstens 7 jaar doet (CGVS p. 21), mag er van u verwacht worden dat u hier toch iets over kan vertellen. U verklaart ook zelf dat u uw broer ongeveer 3 keer per maand zag (CGVS p. 17), dus het is onbegrijpelijk dat u zo goed als geen informatie kan geven over de werkzaamheden van uw broer. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat, moest uw broer dit werk zo lang gedaan hebben, dat hij hier nooit iets over vertelde thuis of dat u hier nooit naar gevraagd zou hebben. Zelfs moest u aanvankelijk niet veel interesse getoond hebben in het werk van uw broer, is het onbegrijpelijk dat dit ook op latere leeftijd zo zou gebleven zijn, al zeker omdat het omwille van zijn werk is dat u ontvoerd zou zijn geweest en alleen naar Europa werd gestuurd. Gezien de directe impact van zijn werk op uw leven, kan er op zijn minst verwacht worden dat u hier meer informatie over zou gevraagd hebben, zij het niet in Afghanistan, dan toch zeker na aankomst in België aangezien u verklaart tot een half jaar geleden telefonisch contact te hebben gehad met uw broer (CGVS p. 26).

Deze opvallende desinteresse zet zich bovendien verder in uw verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt of uw broer en zijn vrouw broer nog problemen hebben gehad sinds uw vertrek, verklaart u simpelweg dat u dit niet weet omdat u hier niet naar heeft gevraagd (CGVS p. 26). Tegelijkertijd verklaart u dat eens heeft gevraagd hoe het met uw schoonzus ging en dat uw broer toen onmiddellijk heeft opgehangen, waarna u hem niet meer heeft gehoord (CGVS p. 26). Niet alleen zijn deze verklaringen tegenstrijdig, het is ook ongeloofwaardig dat indien er zich dergelijke ernstige problemen zouden hebben voorgedaan dat u eerst ontvoerd werd en daarna het land wordt uitgestuurd, u daarna niet zou vragen aan uw broer of schoonzus of zij überhaupt nog problemen hebben gehad.

Dit alles zorgt ervoor dat er aan de beweerde werkzaamheden van uw broer voor de Amerikanen op de luchthaven geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg worden ook de door u ingeroepen problemen ongeloofwaardig. Bovendien vertonen ook de verklaringen over de door u ingeroepen problemen enkele

vreemde elementen. Zo is het eerst en vooral bevreemdend dat, indien uw broer daadwerkelijk bedreigingen zou hebben ontvangen, hij u wel zou wegsturen naar een ander land maar zelf in Afghanistan blijft wonen, samen met zijn vrouw (CGVS p. 20). Uw verklaring dat hij het gevaarlijker vond voor u dan voor zichzelf om in het land te blijven omdat hij vooral op de luchthaven is houdt geen steek. U verklaarde immers zelf dat hij ongeveer 1 keer per week naar Narmasi terugkeerde, waar u samen woonde met zijn vrouw. Aangezien zijn vrouw na uw vertrek daar alleen achterblijft, mag er aangenomen worden dat hij nog steeds op regelmatige basis terugkeert naar Narmasi, iets dat allesbehalve nog veilig zou zijn gezien de verschillende bedreigingen. Ook zijn vrouw die voor zo ver dat u weet daar is blijven wonen, is in het licht van de hierboven geschetste situatie niet geloofwaardig. Ook dient er verwezen te worden naar de initiële reactie van uw broer op de eerste dreigbrief van de taliban (CGVS p. 16). U die verklaart dat uw broer reageerde met "wie zijn die talibs en wat is hun werk?" is niet plausibel. Het is immers weinig waarschijnlijk dat uw broer nog nooit eerder van de taliban zou hebben gehoord.

Ten slotte kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. Wat de overige documenten betreft, namelijk de brief van de ouderlingen van uw dorp, de klacht neergelegd bij de politie en de badge van uw broer, dient verwezen te worden naar het feit dat het in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer makkelijk is om op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse "officiële documenten" te verkrijgen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De foto die u neerlegt waarop uw broer te zien is, samen met 2 zogenaamde collega's, vormt op geen enkele manier een bewijs om uw verklaringen te staven. Aan de hand van de foto is het immers onmogelijk om te weten waar deze foto getrokken is en of het al dan niet om uw broer zou gaan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Volgens uw verklaringen bent u geboren en getogen in Narmasi in Behsud. Dit dorp ligt binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad waarvoor geen subsidiaire bescherming in de zin van 15C wordt toegekend.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij louter melding maakt van deze artikelen zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Daar waar haar in de bestreden beslissing verweten wordt weinig kennis te hebben over het werk van haar broer, stelt verzoekende partij dat zij niet precies weet wat voor werk haar broer deed en dat haar broer waarschijnlijk geen informatie aan haar meedeelde omdat hij haar, en haar familie, wou beschermen.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande bemerking van verzoekende partij allesbehalve volstaat om te verklaren waarom zij behalve het feit dat haar broer voor de Amerikanen werkte en dat hij verantwoordelijk was voor de bedrading van de containers en de generatoren op de luchthaven van Jalalabad absoluut niets weet over het werk van haar broer. Aangezien haar broer dit werk al minstens zeven jaar zou doen en verzoekende partij haar broer ongeveer drie keer per maand zag, mag er van haar verwacht worden dat zij meer informatie heeft over de werkzaamheden van haar broer. De Raad meent dat nog kan worden aangenomen dat haar broer geen details meegaf over zijn werk, doch is het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij absoluut niets weet over het werk van haar broer en slechts zeer algemeen kan stellen dat haar broer voor de Amerikanen werkte en dat hij verantwoordelijk was voor de bedrading van de containers en de generatoren. De Raad wijst erop dat verzoekende partij zelfs niet wist of haar broer bij het leger zat, of dit bij de luchtmacht of landmacht zou geweest zijn en zelfs niet of hij al dan niet een uniform droeg voor zijn werk. Evenmin wist zij of haar broer voor het Amerikaans leger werkte of een Amerikaans bedrijf, noch kon zij iets vertellen over meer alledaagse zaken zoals de baas en de collega's van haar broer. Ook over hoe hij aan dit werk zou zijn gekomen is verzoekende partij geheel onwetend. Deze onwetendheid in hoofde van verzoekende partij is des te treffender gezien het, volgens haar verklaringen, omwille van zijn werk is dat zij ontvoerd werd en alleen naar Europa werd gestuurd. Gezien de directe impact van het werk van haar broer op haar leven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij hier meer informatie over zou gevraagd hebben, zij het niet in Afghanistan, dan toch zeker na aankomst in België. Aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel van haar broer kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij stelt dat *“(o)m in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus (...) het niet vereist (is) dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten”*, duidt de Raad erop dat uit wat voorafgaat evenwel is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel van haar broer waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen met de taliban die verzoekende partij hierdoor zou hebben gekend.

2.2.7. De Raad wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing daarnaast nog verschillende onaannemelijkheden in het asielaanvraag van verzoekende partij werden vastgesteld. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) het ongeloofwaardig is dat indien er zich dergelijke ernstige problemen zouden hebben voorgedaan dat verzoekende partij eerst ontvoerd werd en daarna het land wordt uitgestuurd, zij daarna niet aan haar broer of schoonzus zou vragen of zij überhaupt nog problemen hebben gehad; (ii) het bevreemdend is dat, indien haar broer daadwerkelijk bedreigingen zou hebben ontvangen, hij verzoekende partij wel zou wegsturen naar een ander land maar zelf in Afghanistan blijft wonen, samen met zijn vrouw; en (iii) de door verzoekende partij beweerde initiële reactie van haar broer op de eerste dreigbrief van de taliban (*“wie zijn die talibs en wat is hun werk?”*) niet plausibel is, daar het weinig waarschijnlijk is dat haar broer nog nooit eerder van de taliban zou hebben gehoord. In haar verzoekschrift onderneemt verzoekende partij geen enkele poging om deze onaannemelijkheden in een ander daglicht te stellen waardoor deze onverminderd overeind blijven en verder afbreuk doen aan haar asielaanvraag.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend en in dit verband verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Volgens uw verklaringen bent u geboren en getogen in Narmasi in Behsud. Dit dorp ligt binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad waarvoor geen subsidiaire bescherming in de zin van 15C wordt toegekend.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn voormelde analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst in Afghanistan in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te betwisten dat haar dorp Narmasi behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, stelt de Raad vast dat uit de kaart “Jalalabad grootstedelijk gebied” die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 2) blijkt dat het dorp Narmasi behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende rapporten en internetartikels aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en haar betoog dat hieruit blijkt dat de situatie in Afghanistan verslechterd is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met de loutere verwijzing naar rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan om aan te tonen dat in haar regio van herkomst (Jalalabad) sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Evenmin volstaat het louter verwijzen naar een aantal veiligheidsincidenten in de stad Jalalabad waarbij tevens burgerslachtoffers vielen om bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in een ander daglicht te stellen. Deze incidenten bevestigen slechts bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar het reisadvies inzake Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 7 februari 2017, duidt de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij, die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 mei 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT